

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Antonius i Paris (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 68. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218344620736/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

Barn, den samme friskafskaarne, bleghvide Blomst, som kigger med store Øjne ud fra en lille Butik ... Paa venstre Haand nær Carnaval de Venise. Trappen er lidt høj, Døren lidt smal ... Fremmede, du gaar rolig videre.

Du gaar videre, idet du stadig passer godt paa, hvor du har din venstre Haand, og den næste Seværdighed, du da træffer efter at have gennemstrejft Boulevard des Capucins, er den store Opera: – Der kan du frit løfte dine Øjne, Statuerne vil ikke rødme eller tilsiøre sig for dig, ingen skinsyg Elsker vil disputere med dig om din Ret. Og er du lidt hallucineret, ligesom Ibsens Hilde, vil du midt i Virvaret af tyve Vogne, som krydser hverandre paa den lydlose Asfalt, høre Toner i Luften af Taffanels Orkester, høre Bruset af Wagnerske Lurer eller høre Faust, der synger for Margrete.

Du gaar videre, helt hen paa Boulevard Poissonnière, et Sted paa højre Haand, til Malaquin. Og dér forlanger man af dig, at du, medens du har dine Tanker alle andre Steder, nu ogsaa skal sige et dybt Ord om Henrik Ibsen. (Et dybt Ord om det dybe og vage! og *det*, mens éns Sjæl brænder i jordisk Erindring om en ung Pige af saa og saa mange Centimeter nøjagtigt Maal ... Ak!)

»I unge Franskmand er allesammen Fumister,« sagde min Landsmand med nordisk Uforbløffethed til Malaquins Vener, da et Glas Absinth havde gjort ham glad. »Alt, hvad I gør, er Fumisteri, og naar I da kommer til at læse noget af Henrik Ibsen, den største Fumist, vi har hjemme i Norden, bliver I ellevalde.«

En *Fumist* er jo i det franske Folkesprog simpelthen en Skorstensfejer, men i Kunstnernes Sprog anvendes det om de højroastede Modegenier, fra hvis Værker der stiger mere Røg og Kvalm end egenlig klar Flamme.

Skuespilleren ved Grand Théâtre, *Lugné-Poe*,* Instruktoren af Ibsens »Fruen fra Havet«, sad med sit Napoleons-Ansigt, mørk, bleg, glatraget, lige overfor min Landsmand.

»De Skandinaver er frygtelige,« smilte han overbærende.

Men ved min Landsmands venstre Side sad Alcanter de Brahms, *l'immense Alcanter* ved Ugebladet *La nouvelle écho*, en Journalist, som paa den ubegribeligste Maade véd alt, kender alt. Tænk ham fyrretyveaarig, høj, myndeagtig slank, høj Hat, en uhyre Monocle for det

* Skrevet i 1893, for Lugné-Poes Ibsen-Sejre.

ene Øje, en uhyre høj Flip, der kniber stramt sammen under Hagen med det tynde, lyse Pariserskæg – siddende aarvaagen mellem denne Ungdom.

Saa saare min Landsmand for Vittighedens Skyld og for at drille Pariserne havde kaldt Henrik Ibsen en Fumist, greb den alvidende Alcanter, l'immense Alcanter, ham lempelig ved Knaphullet, fortalte ham, at denne Opfattelse af Henrik Ibsen var yderst interessant og bad ham skrive en Artikel derom til *La nouvelle écho*.

Min Landsmand lo huldsaligt:

»Ja er nu de Parisere ikke storartede? De synes ganske vist, at det er morsomt, hvis Henrik Ibsen er en stor Mand. Men hvis man fortalte dem, at han var en simpel Fumist, vilde de i Grunden finde, at det var et langt bedre Æventyr.»

V.

(Nye Dagbognotiser – Fredag.)

Klokken var atter ti om Formiddagen, og jeg laa endnu og sov. Mine Skodder var stængte, de tunge Gardiner trukne for det ene Vindu. Gennem det andet Vindues Skodder var den klare Dag trængt ind i mit dunkle Rum, og da jeg lukkede Øjnene op, saa jeg dens Glans paa de hvidmalede Tremmer, en blæsende Januardags tynde, lyse, drømmelette Sol.

Men jeg lukkede igen Øjnene for at sætte mig tilbage til mine Drømmes Halvmørke.

»Her løber Seinen,« drømte jeg og antydede med Pegefingeren let og umærkeligt dens Løb i Luften. »Her oppe hæver sig den høje Seinebred med de store Bulevarder, hvor de mange Udlændinge gaar, og hvor de underlige Avissælgere skraaler hele Dagen. Her ... her nede ligger den venstre Bred, og dér bliver Gaderne saa tætte og mørke og bugtede, aa, saa dejlig tætte og mørke og bugtede – og dér bor rigtige Mennesker, og al Ting er billigere. For det er jo det ægte, gamle Paris med Notre-Dame – som har bestaaet siden Middelalderen. Og her bor Folket. Og her er *Quartier Latin*. Og her lever fattige Studenter paa en Kvist og skriver Vers. Og det er her i de tætte, snavsede Gader, at en ung Pige af Folket ved Foraarstid bliver glad for et beskedent Bundt Violer ... her, at Foraarstankerne i April kryber